Γιατί ρε Έλληνα; (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 11 Ιουλίου, 2017

Οι κάδοι αραδιασμένοι. Δύο μεγάλοι για τα σκουπίδια, τέσσερις άλλοι, μικρότεροι για ανακυκλώσιμα υλικά: Πλαστικό, χαρτί, αλουμίνιο και γυαλί. Ανοίγεις τους κάδους του πλαστικού ή του χαρτιού για να αποθέσεις κάποια υλικά και βλέπεις σακούλες με σκουπίδια! Γιατί ρε Έλληνα;

Κατανοώ την αγανάκτησή σου. Όλοι σε ξεγέλασαν. Μιλούσαν για πατρίδα και την ξεπούλησαν. Μιλούσαν για διαρκή ευημερία και συ σήμερα στριμώχνεσαι οικονομικά. Ο ορίζοντας αρκούντως σκοτεινός. Οι ελπίδες να φανεί το ουράνιο τόξο εξανεμίζονται. Μόνον οι αφελείς και πολιτικά ιδιώτες αισιοδοξούν ή οι καιροσκόποι, που αναζητούν μέσα στον γενικό χαλασμό τρόπους προσωπικής και οικογενειακής επιβίωσης αδιαφορώντας για το γενικό καλό. Και συ παραιτούμενος από κάθε προσπάθεια επιτείνεις το κακό στο μέτρο των δυνατοτήτων σου. Ίσως να μουρμουρίζεις το χιλιοειπωμένο: Εγώ θα σώσω την Ελλάδα; Δεν βαριέσαι, ας προσθέσω λίγη ταλαιπωρία! Σε ποιους όμως; Σ’ εκείνους που κατάντησαν τη χώρα μας στα μαύρα της τα χάλια; Όχι ασφαλώς. Δεν απασχολούνται τα δικά τους παιδιά στη σειρά διαλογής των ανακυκλωσίμων υλικών. Εκεί εργάζονται με ολιγόμηνες συμβάσεις κάποιοι που δοξάζουν τον ισχυρό των ημερών, χάρη στον οποίο εξασφάλισαν την εργασία ή, σπανιότερα, τον Θεό, γιατί έχουν εργασία, όταν πλήθος συνανθρώπων μας παραμένουν άνεργοι. Μήπως θέλεις να τιμωρήσεις τον δήμο σου; Αλλά και αυτός υφίσταται τις συνέπειες της κρίσης, ενώ επικρέμανται οι απαιτήσεις των δανειστών, οι οποίες θα ενταθούν μόλις λήξει με την πλήρη υποταγή μας ο καταστροφικός, τόσο για τα νοικοκυριά όσο και για τις επιχειρήσεις, πόλεμος της ενέργειας. Επόμενος στόχος των αρπακτικών θα είναι το νερό.

Απάτριδες υπήρξαν όλοι όσοι ξεπούλησαν και εξακολουθούν να ξεπουλούν την χώρα μας. Όμως δεν σημαίνει αυτό πως δεν υπάρχουν πατρίδες. Οι κατά καιρούς διεθνισμοί απέτυχαν παταγωδώς. Διαπράττεις και συ το σφάλμα να ταυτίζεις την πατρίδα μ’ αυτούς που την καπηλεύονται , μ’ αυτούς που ανιέρως ασελγούν επάνω της. Όμως πατρίδα είναι κάτι που δεν ανήκει σε κανένα και συνάμα σ’ όλους εκείνους που την αγαπούν. Πατρίδα είναι το πατρικό μας σπίτι με την καταπράσινη αυλή, που λάμπει από την πάστρα. Έλαμπε, θα με διορθώσεις, καθώς σήμερα χάθηκε η αυλή και οι κοινόχρηστοι χώροι της πολυώροφης οικοδομής θυμίζουν φυλακή! Ναι, αλλά γιατί έγιναν όλα αυτά; Επειδή κάποιοι είχαν ως μοναδικό όραμα το κέρδος. Η διαπλοκή των πολιτικών προσώπων με τον επιχειρηματικό παράγοντα αφάνισε την ιδιοπροσωπεία των αστικών μας κέντρων. Και είμαστε η χειρότερη χώρα σε ευρωπαϊκό επίπεδο στην ανάπτυξη αυτών, καθώς σπεύσαμε να κατεδαφίσουμε

αριστουργήματα της προγονικής μας αρχιτεκτονικής, για να ορθώσουμε νεοβάρβαρα πολυόροφα θηρία, από τα οποία λείπει η αισθητική και το μέτρο. Μήπως δεν είμασταν εμείς που θαυμάζαμε επί δεκαετίες το μέγεθος και όχι τη χάρη; Μήπως δεν υποστήκαμε αλλοτρίωση ως προς την αισθητική; Πόσο μας πονούσε τότε που βλέπαμε να πετούνται σε όμορφα μέρη μπάζα, επειδή ο κυνηγός του κέρδους ήθελε να ελαχιστοποιήσει το κόστος μεταφοράς τους;

Δεν ήταν όμως η αλλοτρίωση αυτή η χειρότερη, αλλά η άλλη του υπερκαταναλωτισμού. Αυτοί που πούλησαν την πατρίδα μας έπρεπε πρώτα να στραγγαλίσουν τη φωνή της συνείδησής μας. Και έχει δειχθεί ότι ο επιτυχέστερος τρόπος είναι ο εκμαυλισμός μέσω της ευμάρειας. Γιγαντώθηκε ο όγκος των σκουπιδιών μας κατά την τριακονταετία της επίπλαστης ευμάρειας, την οποία άλλοι καταριούνται πλέον και άλλοι ποθούν, γι’ αυτό και τρέφουν φρούδες ελπίδες ότι θα επανακάμψει στη χώρα μας! Στον έναγχο αγώνα να φθάσουμε τους «προοδευμένους» και «πολιτισμένους» λαούς αυξάναμε τον όγκο των σκουπιδιών. Κάποιες δεκαετίες πριν, δεν γνωρίζω αν ακόμη, ο κατά κεφαλήν όγκος σκουπιδιών ήταν δείκτης οικονομικής προόδου! Στην προσπάθειά μας να τους μιμηθούμε πετούσαμε στους κάδους ακόμη και τρόφιμα, ψωμιά, κοτόπουλα και άλλα. Όχι που θα τρώγαμε μπαγιάτικα, εμείς που σκορπίζαμε τα χρήματά μας ασυλλόγιστα, όπως ακριβώς ασυλλόγιστα δανείζονταν εκείνοι που μας εκμαύλιζαν κατ’ εντολή των σημερινών ορατών πλέον δυναστών μας! Και ενώ οι οικονομικά ανεπτυγμένοι λαοί διείδαν έγκαιρα τον κίνδυνο να ταφούμε κάτω από τους όγκους των σκουπιδιών, η χώρα μας παραμένει και στον τομέα της ανακύκλωσης ουραγός. Τιμωρείται κατά καιρούς με πρόστιμα, επειδή δεν εφαρμόζει έγκαιρα τις σχετικές κοινοτικές οδηγίες και προβαίνει σε πυροσβεστικές λύσεις βιάζοντας κατοίκους να δεχθούν τα τρομακτικά σε όγκο απόβλητα προνομιούχων πολιτών των μεγάλων αστικών κέντρων! Και εκείνοι εναντιώνονται και εξαγριώνονται, όταν η Πολιτεία χρησιμοποιεί ακόμη και αστυνομικές δυνάμεις, για να επιβάλει την άδικη θέλησή της.
Τα απόβλητα του ελληνικού νοικοκυριού είναι κατά βάση φυτικές ύλες. Τόσα πανεπιστήμια ίδρυσαν αυτοί που ειρωνεύονταν τη χούντα με το σύνθημα «κάθε πόλη και στάδιο κάθε χωριό και γυμναστήριο». Αυτοί τα πανεπιστήμια τα ίδρυσαν για να έχουμε ως γονείς την αίσθηση της κοινωνικής καταξίωσης. Ποτέ δεν διείδαμε ότι θα καταντούσαν επιχειρήσεις χορήγησης τίτλων χωρίς αντίκρισμα στην άθλια αγορά εργασίας. Πού μελέτες για την αξιοποίηση των φυτικών αποβλήτων; Τί θα έκαναν τότε οι χημικές βιομηχανίες, που δηλητηρίαζαν επί δεκαετίες τους αγρούς μας; Σε πόσους άγονους χώρους θα μπορούσε να γίνει επίστρωση με επιφανειακό χώμα από κομποστοποίηση, ώστε να φυτευθούν δένδρα και να καλλιεργηθούν διάφορα φυτά. Τώρα, Έλληνα, περιμένεις εσύ την Πολιτεία να πράξει, όσα δεν έπραξε τότε που το χρήμα έρρεε άφθονο; Μπορείς όμως να έχεις κάδο κομποστοποίησης ή, αν δεν διαθέτεις αυλή, να τα προσφέρεις σε συγγενικό ή φιλικό πρόσωπο. Τα ζωικά απόβλητα είναι πιο δύσκολα διαχειρίσιμα, όχι όμως και αδύνατο. Τόσα χρήματα δαπανούμε για την εισαγωγή ζωοτροφών κατοικιδίων. Επενδύσεις δεν πρόκειται να

γίνουν. Μπορούμε όμως κατά τόπους να στήσουμε εργαστήρια αξιοποίησης αποβλήτων. Πώς, θα τεθεί το ερώτημα, αφού και τα απόβλητα τα διαχειρίζονται, όχι βέβαια χωρίς κέρδος, οι διαπλεκόμενοι ισχυροί. Μόνο αν επανέλθουμε στο εμείς και λειτουργήσουμε συλλογικά σε τοπικό επίπεδο, μπορεί αυτό να πραγματοποιηθεί. Πρέπει όμως οι δήμοι να απελευθερωθούν από την τυραννία των κομμάτων.

Απομένουν τα πλαστικά, τα χαρτιά, τα μέταλλα. Τα πλαστικά μάλλον εκπνέουν, όπως και η μητέρα τους, το πετρέλαιο, στη λήξη του αιώνα. Θα καταστεί τότε πολύτιμο και περιζήτητο υλικό. Και οι άνθρωποι θα πραγματοποιούν ανασκαφές, για να αποκαλύψουν τα «θαυμάσια» τεχνήματα πολιτισμού των ανθρώπων της εποχής μας! Γιατί να είναι η πλαστική φιάλη ή σακκούλα το σήμα κατατεθέν του πολιτισμού μας; Όσο για το χαρτί, πόσα δένδρα φυτέψαμε στον βίο μας σε σχέση με την ποσότητα χαρτιού που δεν ανακυκλώσαμε; Γιατί προτιμούμε την αποχαύνωση μπροστά στη μικρή οθόνη, η οποία μας ωθεί έτι περαιτέρω στην αλόγιστη κατανάλωση προϊόντων με φανταχτερά χρώματα και σήματα πολυεθνικών εταιριών σε μεταλλικό κουτί και δεν διαθέτουμε ελάχιστο χρόνο κάθε ημέρα, ώστε να διαχωρίσουμε τα σκουπίδια μας σε ανακυκλώσιμα και μη; Και σε τελευταία ανάλυση: Γιατί ρε Έλληνα πετάς τα σκουπίδια σου στους κάδους των ανακυκλωσίμων υλικών; Δεν συνειδητοποιείς ότι πριονίζεις το κλαδί, στο οποίο στέκεσαι; Ορθώσου και πάλεψε, ώστε, όταν σου τα πάρουν όλα και σου προσφέρουν αντικαταθλιπτικά ως λύτρωση από τον ψυχικό πόνο, να αρνηθείς.

Άφησα στο τέλος το πιο σημαντικό: Ο Δημιουργός μας εγκατέστησε τους πρωτοπλάστους στον παράδεισο και έδωσε την εντολή: «Εργάζεσθαι και φυλάσσειν». Όταν απωλεσθεί ή αίσθηση ότι είμαστε διαχειριστές της φύσης, όλα τα κακά έπονται. Της αίσθησης αυτής προηγείται η απομάκρυνση από τον Θεό και χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται, με βάση τις δυνατότητες του καθενός μας: Και τα τρομερά εγκλήματα και τα μικρά παραπτώματα.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»